

Hüseyin Efendi

– Ahmet Yüksel · 11 Aralık 2012

Sakin sıradan bir gündü Hüseyin Efendi dertliydi, zar zor geldiği sahilde dalgın, dalgın ufka bakıyordu. Dokunsan ağlayacak gibiydi. Konuşmaya başlasa bin ah işiteceksin gibiydi. Yorgun yaşlı gözleri sağına soluna bakıyor oturup dertleşeceği dertlerini dökeceği rahatlayacağı bir dost bir arkadaş arıyor gibiydi.

Beni görünce sevindi, gözlerinin içi güldü. Onun bulunduğu yere doğru yürüdüm onu rahatsız etmeden selam verip yanında bulunan boş sandalyeye oturdum.

Üç beş sıradan konuşmadan, hal hatır sorduktan sonra bana bir çay söyledi çaylarımızı içerken derdini anlatmaya başladı. Anlattıkça yükünden boşalan çok uzak yoldan gelmiş yorgun bir beygir gibi rahatlıyordu. Bunu bakışlarından anlayabiliyordum.

Vakit öğleden sonraydı güneş nerdeyse batmak üzereydi. O anlatıyor ben dinliyordum. Arada bir de kaçamak gözlerle denizin ufkuna bakıyordum onu dinlerken.

Henüz güneş ufka tam olarak inmemiş, güneşin ışınları mavi bir göl gibi önümüzde sonsuza uzanan durgun denizin sularına vuruyor denizin dibindeki parlak taşlar ışınlarla oynuyordu.

Arada bir de ağaçların yapraklarını sallayan sevecen bir meltem, sularda dantelli oynaşmalar yapıyordu.

Hüseyin efendinin anlattığına göre zamanında köyünün en zengin kişisiymiş köyde en çok arazi onda varmış. Yüzlerce dönüm portakal limon bahçeleri, önünde yüzme havuzu bile bulunan saray yavrusu gibi bir evi varmış. Krallar gibi yaşadığı bu evde bir oğlan bir kız çocuğu büyütmüş. Kız öğretmen olup evlenmiş başka bir ülkeye gitmiş oğlu da yüksek tahsilini bitirir bitirmez bankalardan aldığı kredilerle ve biraz da babasının sağladığı imkânlarla bir mermer fabrikası açarak orayı işletmeye başlamış.

Başlangıçta çok iyi giden işleri zamanla bozulunca iflas ettiğinden fabrika bankalar tarafından satılmış. Borçlara bunlar da yetmeyince Hüseyin efendinin köydeki malı mülkü ve çok sevdiği önu yüzme havuzlu saray yavrusu evi el değiştirmiş borçlar bunlardan elde edilen paralarla kapatılmış.

Oğlunun yüzünden köydeki her şeyini kaybeden Hüseyin Efendi başına gelenleri bir ar meselesi yaparak elinde ne varsa tasını tarağını toplayıp elinde kalan parayla şehirde küçük bir daire alarak bu dairede öğretmen emeklisi olan eşiyile birlikte mütevazı bir şekilde yaşamaya başlamış.

Hüseyin Efendi kendisi emekli olmadığı ve herhangi bir kurumda çalışıp maaş da almadığı için eşinin maaşıyla geçinmeye çalışması onun canını sıkılmış. Bir de ayakkabı mağazası açarak onu çalıştırmaya başlamış. Başlamış ama aksilikler bir türlü yakasını bırakmamış.

Bana hayatını anlatan Hüseyin Efendi yine iş bilmez, yaptığı işte dikiş tutmaz biricik oğlu yüzünden kısa zamanda bu işten de iflas etmiş orayı da kapatmış.

Artık yaşlanan, Parkinson hastalığına yakalanan Hüseyin efendi kabuğuna çekilerek eşinin emekli maaşı ile yaşarken bir gün ansızın yakalandığı amansız bir hastalıktan dolayı eşini kaybeder.

Yalnızlık içinde yaşayan Hüseyin Efendi gözleri dolu, dolu bunları bana sahildeki gazinoda güneşin batmasına yakın anlatırken geçirdiği günlere hep ah çekiyordu.

Ah diyordu ah, eskiden neydim şimdi neyim nereden nereye geldim diyordu üzgün, üzgün.
Artık akşam yaklaşmıştı. Güneş denizin ufkuna doğru eğilmiş maviyi kızıla boyamaya başlamıştı.
Etraftaki ağaçlar yavaş, yavaş kendi gölgeleriyle yalnızlaşmaktayken ortalıktan el ayak çekilirken evine gitme zamanının geldiğini anladı. Titreyen yaşlı buruşmuş elleriyle elimi sıkarak elindeki bastona yükledi tek başına yaşamakta olduğu evinin yolunu tutmuştu.
Onun bu hikâyesinden etkilenmiştim onun arkasından gözden kayboluncaya kadar bakarken kendime bir çay daha ısmarladım denizin kızıl ufkunun kararmasını bekledim akşam çayımı ufka karşı içerken.

Hayata bakın.

Hayat duvarda asılı fotoğraf gibidir
Her baktıkça geçmişî yaşarsın
Her baktığında onda yeni bir şey bulamazsın
Her hatıran her anın, sana yar gibidir.
Bazen bir sahilde bazen uykusuz bir gecende,
Sessizce geçip giden zamana ağlarsın.

Hayata bakın.

Geçmişî ve sana hayal olan anılarını düşünün
Belki bilmediğiniz birçok hazine saklıdır bir köşesinde
Düşündükçe sen göreceksin.
Nice kaybedilmiş duygular vardır hayatta,
Onlar birer, birer zamanın altın ilmekleri gibi çürümüşür.
Yaşadığın yok ettiğin zamanın bir köşesinde.

Hayata bakın.

Hayatla ölünün değdiği bir köşeden
Bazen bir akşamüzeri, denizin ufuk çizgisinden;
Hayatı dolduran bizi kederlendiren, açgözlü şımarıklığımızdır.
Oysa...
Mutsuz sıkıntılı kezzaplı hayatın içinde bile ölümsüz anlar vardır.
Sen neden bunu görmezsin...
Gurur ve aptallıktır, kendine dert edindiğin
Sen bunları düşünmezsen düşünemezsen asla
Neden...
Yaşadığın anın kıymetini bilemezsin.

A.Yüksel Şanlı er
11 Aralık 2012
Antalya